

Ohlédnutí

V posledním čísle časopisu UČPS *Cantus* 3/2006 byl uveřejněn referát J. Kličky o koncertu, který se konal v neděli 23. července v kostele U Salvátora v Dušní ulici v Praze 1. Sám organizátor a přímý účastník bratr J. Klička se v článku nazvaném *Vzácná návštěva ze zámoří* zamýšlí nad desátým jubileem vzájemných kontaktů Pražského pěveckého sboru Smetana s ženským sborem z USA Peninsula Women's Chorus v Palo Alto, předměstí San Franciska. Referuje o recipročním koncertu, který se konal po 10 letech u nás v Praze. Byl to koncert na vysoké úrovni pěvecké a setkání sborů na parníku pak na úrovni společenské. Dík patří i koncertní agentuře, která se ujala celé akce a zajistila i o prázdninách nejen koncertní sál, ale i dostatek hudbymilovného publika. Praha tedy Američanky na cestě do Maďarska nezklamala.

V Českém muzeu hudby se 7. září konala prezentace nového vydání monografie o životě a díle J. B. Foerstra nazvaná autorem A. Džbánekem *Poutník se vrací*. Obdivuhodná byla účast publika na tomto setkání přátel J. B. Foerstra a program večera, na němž vystoupil umělec nejpovolanější – Radovan Lukavský, dále mladí interpreti J. Heryánová Ryklová, J. Moravec, J. Kšica, M. Sedláková, L. Sedláková Hůlová a K. Džbánková, kteří uvedli Foerstrovy skladby různých žánrů. Naše Pěvecké sdružení pražských učitelů (sbormistr Solon Kladas) jakoby zabalilo jejich vystoupení do známých sborových skladeb (*Velké, širé rodné lány, Z osudu rukou, Oráč* a dalších).

Tato mimořádná událost v muzikantském světě se neobešla bez tradičního křtu, ovšem bez šampaňského, na němž se svými moudrými slovy podílel Radovan Lukavský a hudební skladatel Zdeněk Šesták. Překvapivě zdařilá publikace vyšla v nakladatelství SET OUT a je tímto nakladatelstvím distribuována (kontakt: setout@volny.cz).

V řadě obcí už se zase začalo slavit posvěcení (od slova „posvěcení“). Lidé se k těmto oslavám scházejí nejen u kolotočů a houpaček, v místních hospodách, ale i v kostelích. O skutečné posvěcení svátečního dne šlo letos i v Libáni. Na závěr letošního cyklu koncertů nazývaných tradičně *Foersterovy dny*, uspořádala obec ve spolupráci s děkanem P. Štěvicou mimořádně krásný koncert, dárek pro hudbymilovné občany z celého okolí. Setkali se zde i ti, kteří jsou věrnými posluchači *Foersterových Osenic*. Dramaturg tohoto koncertu Zd. Vokurka přizval ke spolupráci na velkém díle dva nám známé mladé umělce – Janu Heryánovou Ryklovou a Přemysla Kšicu.

Nedělní odpoledne 24. září přivítal v zaplněném chrámu Páně nejprve P. A. Štěvica, poté iniciátor a dramaturg *Foersterových dnů* Zd. Vokurka a pak už se chrámová klenba rozezněla velebnými tóny varhan. Bachovými a Dvořákovými fugami proložil mladý věhlasný varhaník Přemysl Kšica (syn svatovítského varhaníka, stálého spolupracovníka *Foersterových Osenic*, Josefa Kšici) krásný zpěv sopranistky Jany Heryánové Ryklové. Ta vešla před chrámový oltář právě v okamžiku,

kdy toto místo ozářily sluneční paprsky. A tak se stalo, že první řadu *Biblických písní* A. Dvořáka zazpívala zpěvačka ve světle toho nejkrásnějšího reflektoru, „bratra slunce“. Posluchači mohli tedy plně vnímat překrásný její zpěv i její zjev. Tento krásný obraz se opakoval i při přednesu druhé řady po varhanním vstupu Přemysla Kšici. Nelze se divit, že potlesk na závěr nebral konce a mladý varhaník, když se spolu se zpěvačkou poděkoval před oltářem musel v rychlosti vystoupit na kůr, aby Janu doprovodil i v přidávané skladbě. Byl to opravdový svátek posvěcení.

V pamětní brožuře letošních *Foersterových Osenic* jsme se v článku Ivety Vališkové dočetli o významných výročních škol v Osenicích a Dětenicích. Byl to velmi zajímavý pohled do minulosti dvou blízko sebe ležících obcí. Díky školním kronikám můžeme dnes nahlédnout do minulosti a sledovat třeba roli předků skladatele J. B. Foerstra nejen na hudebním vzdělávání obyvatel těchto obcí. Čtete zde, že ve škole v Osenicích bylo v roce 1870 – 424 žáků! A po rozdělení školy a osamostatnění školy v Dětenicích v roce 1874 – cca 200 dětí. Dostupnost školy byla požehnáním pro celý kraj. Nikdo si tehdy nedokázal představit, že za 130 let bude situace obrácená, že budou školní budovy a nebudou žáci.

Proto jsem uvítal pozvání starosty obce ing. R. Vališky na slavnostní večer v dětenické sokolovně v pondělí 2. října (téměř na den po 130. výročí slavnostního vysvěcení nové dvoutřídní školy v Dětenicích). Na programu nebyly žádné oslavné řeči. Nejprve přednášely děti od těch nejmenších, až po bývalé žáky školy. Ty nejstarší sklízely dokonce vavříny i na krajské soutěži. Základem všech těchto úspěchů byla ona nekonečná, mravenčí a trpělivá práce učitelů škol. Proto je třeba si škol a jejich učitelů opravdu vážit. Tyto instituce vytvářejí svým působením vzdělaný národ.

Autoři scénáře těchto oslav – patrně opět starosta obce a učitelé školy – vybrali pro druhou část slavnostního večera Alfréda Strejčka (přednes) a Štěpána Raka (kytara) nikoliv ke koncertu, jak jej známe i ze Starých Hradů, ale k produkci pásma, sestaveného z díla J. Á. Komenského *Všenáprava*, nazvaného *Vivat Comenius*. Posluchači žasli nad pravdami a soudy tohoto myslitele, nad jejich aktualností a všeobecnou platností na celém světě. Žasli nad dílem, které mělo být po strastiplném vydání i v naší současnosti zničeno sešrotováním a díky objevu Alfréda Strejčka nyní burcuje posluchače z netečnosti ke zlořádům i v moderní době. Škoda jen, že jeho slova slyšeli jen obyvatelé Dětenic přítomní na slavnosti a ne třeba mnohem vlivnější a bohatší v sousedství sokolovny. Byl jsem panu starostovi vděčný za pozvání a rád, že jsem mohl dětenickým poděkovat za každoroční péči o osenický festival a zdůraznit jim význam školy pro vzdělání našeho národa.

Kostely, v nichž se zpívá

Pozorný čtenář namítne: Zpívá se přece v každém kostele. Ano, bylo tomu tak v minulosti, byla bratrstva literátů a

zbožný lid zpíval při církevních pobožnostech celého liturgického roku. Členové těchto bratrstev měli v kostelích vyhrazené lavice, měli stejné oblečení, zpěvníky i svou korouhev, pod níž kráčeli v průvodu. To už patrně dnešní mládež nezná. Pokud se někteří mladí podívali do kostela, zaujal je jistě chrámový kůr, na němž se zpívaly chrámové mše, májové pobožnosti atp. Mnozí ředitelé kůru a hudbymilovní páteři zakládali dětské sbory, aby měli zpěváky pro chrámové sbory, které pak v církevním roce zpívaly při všech církevních slavnostech. Postupně se v kostelech začalo zpívat nejen na kůru, ale i v ostatních částech chrámu, zpívaly se nejen liturgické a sakrální skladby, ale i skladby světské. Do kostelů jako doprovodné nástroje vstoupily kytary, klávesy a další nástroje. Skladby na církevní kanonizované texty byly netradičně instrumentovány, obměňovány a dokonce i zdžezovány.

V našich zemích se tento civilizační trend zastavil v době, kdy přítomnost dítěte na bohoslužbách měla za následek, že dítě bylo stigmatizováno a nemělo šanci se dostat na vyšší stupeň škol proto, že chodilo na náboženství a do kostela. Ale v západoevropských zemích naznačený trend odtabuizování chrámových prostor pokračoval. V roce 1965, kdy jsme prvně vstoupili za železnou oponu, jsme prvně zpívali v kostelech v Holandsku a v Německu. Zpívali jsme nejen polyfonní renesanční sbory, ale i moderní české skladby P. Ebena, I. Loudové, Zd. Klusáka a na závěr vždy úpravy našich krásných národních písní. Prvně jsme slyšeli, že lidé dávali v kostele najevo svůj souhlas a nadšení potleskem. Jevilo se nám to jako zcela přirozené a vhodné pro tyto prostory. Proto jsme přijali jako přirozenou i vlnu gospelů, která k nám přišla v masovém měřítku až po sametové revoluci.

V novém století dochází však k obratu. V září 2003 jsem připravoval koncert PSPU v kostele v Dolním Bousově. Spoluúčinkovala též Jana Heryánová Ryklová a Václav Šolc. Ti se rozhodli dát do programu mimo jiné též duet z opery *Jakobín* „My cizinou jsme bloudili,“ a společně se sborem na závěr hymnickou píseň *Čechy krásné*. Program nám byl místním farářem vrácen s tím, že obě jmenované skladby nejsou vhodné k provozování v kostele. Protože jsme neměli za tyto finální skladby náhradu, rozhodli jsme se je provést. Byly nadšeně přijaty. Ač pan farář nebyl na koncertě přítomen, dostal starosta města stížnost na nedodržení zákazu z litoměřického biskupství s pohrůzkou, že napříště nepovolí takové koncerty v kostele. Výsledkem této pohrůžky je, že se v kostele už žádný koncert, ani místního sboru na vánoční svátky, nekoná.

V roce 2005 jsem opětovně požádal o souhlas k pořádání festivalového koncertu v krásném chrámu v Rožďalovicích. Dřívější duchovní správce, který nám vždy vycházel vstříc, odešel do důchodu. Nový farář prostě všechny kulturní akce v kostele zakázal. A tak paní Krumpholcová, správce místní knihovny, která vždy zajistila plný chrám posluchačů, nemohla, než oznámit mi tento žalostný stav. Je snad chrámový prostor vlastnictvím jeho správce? Není chrám určen též pro kulturní veřejnost?

Třetí naše setkání s duchovním správcem se událo v kostele Zjevení Páně ve Vlachově Březí. Ač bylo vše předem ředitelkou festivalu dojednáno, na plakátech

vytištěno, vše bylo nakonec jinak. Naše vystoupení při mši na památku prof. Václava Matouška vyžadovalo zkoušku s varhaníkem Janem Kubašou a akustickou zkoušku v kostele. Po příchodu do kostela jsem byl postaven před řadu problémů. První byl ten, že pan farář musí odejít za svými dalšími povinnostmi v jiné farnosti a protože nemá kostelníka, nesvěří klíče od kostela nikomu, ani svému varhaníku. Museli jsme tedy kostel opustit a zkoušet natěsnáni na malý kůr. Druhým problémem se ukázalo, že tento mladý kněz nám nedovolí po nedělní mši zpívat před oltářem. Musel prý by mít k tomu povolení svých nadřízených. Třetím problémem byla přílišná délka našeho programu. On musí opět přejíždět k bohoslužbě do jiné farnosti. Jak se vše vyřešilo? Na kůr jsem dovolil vystoupit pouze sólistce, ostatní členové z bezpečnostních důvodů na kůr nesměli. Program byl pozměněn a zkrácen. V chrámové lodi jsme nezpívali před oltářem, ale v postranní lodi. Hůře dopadl Alfréd Strejček a Jitka Molavcová, jejich program byl přeložen z prostorného kostela do malého sálu Galerie Bomba.

Až neskutečné, paradoxní se mi jeví další zážitky z kostelů. Když jsem byl odmítnut v Rožďalovicích a v radiu Jizera jsem slyšel o koncertu jedné z našich popových zpěvaček v kostele v Kosmonosích, obrátil jsem se na P. Jiřího Veitha, který je duchovním správcem kostelů v Bakově, Kosmonosích a snad i dalších. Nejprve telefonicky. Myslel jsem, že bude třeba osobní návštěva, ale vše se několika telefonáty a dopisy vyřešilo a tak se jeden festivalový koncert *Foerstrových Osenic* konal v Kosmonosích. Právě koncert chrámových sborů, PS Foerster Jičín a PMS. Páter Veith byl přítomen po celý koncert a tím přispěl k závažnosti našeho koncertu.

Když jsem pobýval na chalupě v Bousově, překvapil mne náš milý soused návrhem, abychom jeli na koncert jiného žánru, než obvykle spolu jezdíme. Na koncert popové hvězdy Sisy Sklowské do kostela v Bakově nad Jizerou. Ten den 18. září jsem nevycházel z údivu. Do kostela jsme museli přijet už o hodinu dříve, jinak bychom nedostali vstupenky. Skutečně byl kostel už od půl sedmé zcela zaplněn. Do kostela jsme kráčeli kolem jednoduchého pomníku skladatele Jiřího Ignáce Linka (1725-1792), který působil jako kantor od roku 1747 v Bakově. I on, tak jako později osenický kantor Josef Foerster, dal základní hudební vzdělání nejširším vrstvám a ve svých skladbách, kompozičně většinou velmi prostých, udržoval nejtěsnější kontakt s lidovou písní, a tím vytvářel i lidový základ pro uměleckou produkci. Jak symbolické.

Krátce po 19. hod. zahájil Jiří Veit koncert přednesem veršů amerického básníka, které byly dopraveny do kosmu a přistály na Měsíci. Poté ladně vplula do chrámových prostor populární zpěvačka Sisa Sklowská a zahájila svůj program jednou z *Biblických písní* A. Dvořáka. Rozsáhlý program muzikálových songů a známých hitů byl moderován zpěvačkou a místy i dialogem s páterem Veithem, který vhodným způsobem přiblížil publiku své aktivity s celou plejádou naší populární scény a cílem, který sleduje jejich uváděním v kostelích v Bakově i Kosmonosích. Nadšené publikum, většinou středního a staršího věku se postupně dostávalo do varu a „padre“, jak ho oslovoval Sisa, k tomu přispíval i svými komentáři.

Roztleskáváním publika se mu podařilo navodit opravdovou náladu koncertních hal či sportovních hal při těchto koncertech. Vše se odehrávalo před tváří boží, před svatostánkem, před oltářem a na kazatelně a nikoho to nepohoršovalo. I tanec zpěvačky byl chápán jako projev radosti a nikdo z přítomných tím nebyl ohrožován ve své zbožnosti. Čistota přátelského vztahu zpěvačky a kněze nebyla jejich chováním ve chrámu Páně zpochybňována. Škoda jen, že zvukaři těchto hvězd už mají svůj sluch tak zdeformovaný, že nedokáží odhadnout únosnou míru reprodukováného zvuku pro tak malý prostor, jaký bakovský kostel skýtá. I zde, tak jako na koncertě Alexandrovců (viz Zpravodaj 73/2006) se pohoda posluchače místy měnila až v utrpení.

Jen v některých kostelích se zpívá i jiné žánry, než jen liturgické zpěvy. Na čem to závisí? Čtenář nechť usoudí sám.

Velký třesk v PMS

Události posledních dvou měsíců uvnitř našeho sboru lze tímto synonymem též nazvat. Vše začalo již před prázdninami. Sbormistr Solon Kladas přichází s návrhem na 40 min. koncert pravoslavných duchovních zpěvů v kostele na Tetině 16. září, kolega A. Džbáněk žádá sbor o provedení Foerstrovyých sborů na prezentaci své knihy Poutník se vrací v Českém muzeu hudby 7. září. Současně se členové přítomní na zkoušce dozvídají, že někteří členové PPS Smetana připravují právě na tyto dny svůj separátní výlet na Moravu. Solon Kladas podává za náš sbor přihlášku na festival ve Vlachově Březí ve dnech 6.-8. října, v níž specifikuje i náš program – pravoslavné zpěvy. Dále probíhají jednání o programu zahraničního zájezdu do SRN v roce 2007, kam sbormistr navrhuje společné provedení kantáty B. Martinů *Polní mše* s německým sborem a orchestrem.

První zkouška po prázdninách je svolána na 31. srpna do auly ve Slezské. Po letech klidného soužití se ZŠ a její ředitelkou, náhle změna. Nový provozovatel DDM nás sice ve zkušeně nehal, ale po 10 letech jsme museli přijmout změnu zkušebního dne – za zaběhnuté pondělí – čtvrtek. Žel, tato změna nás připravila o účast 5 členů, kteří své další aktivity či zaměstnání mají právě ve čtvrtek. Zkouška se konala v provizoriu bez klavíru, Solona zastupoval jeho kolega Mario. Dirigování koncertu 7. září ve dvoraně ČMH mi ale sbormistr Kladas telefonicky potvrdil. O koncertu jsem již referoval. Tentokrát zpívalo jen PSPU, ale i tato část (18) PMS obstála a přispěla k programu svou hřivnou.

Po koncertu při loučení mi nesměle sbormistr oznámil, že příští týden odlétá na Kypr, kde má podepsat smlouvu, kterou bude vázán k trvalému pobytu v Limasolu. Tím se rozplynuly všechny plány a úsilí dvou let a octli jsme se opět bez sbormistra. V černé díře zmizely projekty na koncerty v nejbližší době. Náhle vyvstala otázka – je možná ještě další existence PMS?

Na tyto a podobné úvahy nebylo času. Bylo třeba okamžitě jednat. Nejprve s těmi, které jako možné doporučil Solon. Na čtvrteční zkoušku 14. 9. jsem pozval jednu z kandidátek a pověřil ji přípravou koncertu 16. 9. na Tetině. Kdyby šlo jen o vystoupení, kde bychom zpívali

jen několik skladeb, pak bychom s ní mohli vystoupit, tak se nám jevila schopná. Ale program pro celý koncert nebylo možné v jedné zkoušce, která nám do koncertu zbývala, ani přezpívat. Bylo nutné koncert odvolat, tak rozhodl výbor o přestávce zkoušky. Požádali jsme ji tedy o přípravu programu na festival ve Vlachově Březí.

Již v průběhu následujících 14 dnů a zejména po festivalových vystoupeních v kostele Zjevení Páně ve Vlachově Březí a na závěrečném koncertu festivalu jsme poznali, že volba sbormistryně Valentiny Shukliny byla v dané situaci tím nejlepším krokem.

Kdo je Valentina Shuklina?

V rodině klavíristky, profesorky konzervatoře a sociologa lodního inženýra se před 24 lety v Nikolajevu na Jižní Ukrajině narodila dcera Valja a sudičky a rodiče ji dali do vínku píli, houževnatost a hudební talent. Tak nějak by mohla začínat pohádka o pohledné mladé dámě, která jako sbormistryně směle předstupuje před 25-35 mužů, kteří už mohou veřejnosti imponovat jen svými šedinami, svým intelektem, svými životními zkušenostmi a hlavně svým zpěvem. Jejich věk je v průměru o půl století vyšší, ale svým souzvukem a rozsahem repertoáru patří stále ještě ke špičce mezi mužskými sbory.

Před toto těleso předstoupila prvně 14. září 2006 rázná, přirozeně sebevědomá mladá žena a bez dlouhého povídání přistoupila ke studiu Smetanovy *Modlitby*. Po několika minutách jsme poznali, že si s mladou sbormistryní budeme rozumět. Její zřetelné gesto a cit, který dokázala vyjádřit ve svém projevu, sluch pro intonační nepřesnosti v souzvuku jednotlivých hlasů, svědčil o tom, že je pro tuto funkci vzdělávána již od svých dětských let.

Základní a střední vzdělání získala v Nikolajevu. Tam na konzervatoři v oboru klavír projevovala už svůj zájem o kompozici a v soutěži mladých skladatelů se stala v roce 1995 laureátkou této soutěže.

Na Pražskou konzervatoř přijela studovat v roce 2001 nejprve obor skladba a o rok později obor dirigování pod vedením H. Farkače, M. Němcové a M. Košlera. Letos začala studovat dirigování na AMU a zároveň končí studium v absolventském ročníku konzervatoře jako skladatel. I v Praze se věnuje interpretaci šansonů v představeních studentských skupin a tvorbě filmové hudby. Její spolupráce s naším sborem by mohla být i pro ni přínosem.

Kdo byl Václav Matoušek (1908-1994)?

Tuto otázku si kladou zejména mladší účastníci každoročních festivalů ve Vlachově Březí již od roku 1999 a ještě více i laureáti festivalů, kteří každoročně přejímají za svůj výkon Cenu prof. Václava Matouška jako ocenění nejvyšší. Jeho jméno nenaleznete ani ve Slovníku českých sborových dirigentů ani mezi umělci v Muzikontaktu. Ale přesto se svým plodným životem zapsal nesmazatelně do života svých žáků na základních školách v Praze-Libni a na Pedagogické škole v Prachaticích. Byl neobyčejně vzdělaným učitelem, vlídným a skromným, který s úžasnou trpělivostí otvíral kulturní obzory svých svěřenců. Jemu vděčí za směřování svého života např. zpěvačka ND Helena Tatrmušová. Jako profesor na

Pedagogické škole v Prachaticích teprve naplnil svůj život tím, že svým studentkám předával to, co za celý svůj život nashromáždil. Vydával pro ně tematické přehledy z dějin umění, zejména hudby, vedl je k aktivní činnosti v zájmových kroužcích, učil hře na klavír, ve sboru a na koncertech, které v celém kraji se svým sborem, tehdy dirigovaném prof. Theodorem Pártlem, absolvoval. Hrál na klavír a na varhany, které byly jeho radostí v malém domku, nyní ozdobeném jeho pamětní deskou.

Celoživotní láskou mu bylo Pěvecké sdružení pražských učitelů, do něhož vykonal konkurs ještě v éře dirigenta Metoda Doležila. Za něho i za sbormistrování prof. Jana Kasala patřil k těm zpěvákům, kteří byli oporou sboru (II. tenor) po všech stránkách.

Byl přesně intonujícím listařem s hlasem velkého rozsahu, který byl schopen se svůj part sám naučit. Nepotřeboval korepetitora. Přitom barvou svého hlasu „nevychýlil“. Ke každému byl vlídný a shovívavý, nikoho nezarmoutil. Vážili si ho členové i sbormistři PSPU. Rozuměl harmonii a dokázal číst partitury.

Jeho cena se zvýšila i tím, že dokázal v době, kdy neexistovaly žádné xeroxy a počítače, vyrobit partitury na cyklostylu. Dělal to ve své chaloupce ve Vlachově Březí nejprve pro náš sbor a postupně se jeho klientela rozrůstala po celé republice. Dosud většina partitur v archivu PSPU je zhotovena touto technikou Made in Vlachovo Březí. Práce to byla nepředstavitelná. Každou notu musel na blánu vyrazit a vyrýt, na stroji dopsat text, pak opatrně blánu nasadit na buben v němž se roztírala cyklostylová černá barva. Ta prosákla při otáčení bubnu na málo klížený papír. Kopie bylo třeba ještě vysušit, uspořádat a svázat. Mnohé tisky ještě ozdobil kresbami, často portréty skladatelů. Výstavními kousky byly zápisky z koncertních zájezdů do evropských zemí, které s námi absolvoval za léta svého členství. Autory byli J. J. Holub, Fr. Zima a další. Byl často vystaven pro tuto svou činnost i zájmu StB, statečně však odolával.

Nevím, kde bral čas na další hoby, na kompozici. Pro sbory aranžoval lidové písně, pro dívčí sbor, basové sólo a klavír napsal několikadílnou kantátu na text Máchova Máje. Největší jeho chloubou byla několikerá provedení této skladby v Jihočeském kraji za spoluúčinkování Mistra Eduarda Hakena. I ten si jeho buditelského díla vážil.

Ve svém osobním životě nebyl šťastný. Byl rozvedený a jeho syn patrně prodal jeho domek i s vnitřním zařízením a tak nový majitel vyvezl všechny cenné materiály na skládku. Odtud je pro archiv obce a školy zachraňoval varhaník Jan Kubašta.

Je pochován na místním hřbitově, nedaleko od školy, kde došlo ke znovuvzkříšení jeho památky festivaly romantické sborové tvorby.

Když v roce 1999 slavilo PSPU 90. výročí svého založení a jmenovalo prof. Václava Matouška svým Čestným členem im memoriám, přijel do Prahy na slavnostní zasedání převzít toto vyznamenání starosta obce Vlachovo Březí Ing. Petr Kubašta a ředitelka ZUŠ a MŠ Mgr. Tatjana Tláskalová. Tito dva, později manželé, přenesli památku Václava Matouška do své obce a vtělili ji do myšlenky nyní již Mezinárodního sborového festivalu hudebního romantismu.

Výzva všem čtenářům Zpravodaje

Vážení čtenáři, redakce našeho Zpravodaje má zájem na neustálém zlepšování časopisu, na urychlování a zlevnění jeho distribuce. Těm čtenářům, kteří nám zašlou své e-mailové adresy můžeme distribuovat Zpravodaj v elektronické podobě. Odpadla by tím nákladná rozesílka poštou. Pokud svoji adresu pošlete do 15. 11. 2006, obdržíte čís. 75 již touto cestou.

Za zaslání příspěvku na náš časopis děkuje redakce manželům Šolcovým z Jičína. Stále můžete své dary zasílat na náš účet u ČSOB 500685413/0300, nebo v hotovosti předat hospodáři či předsedovi PSPU.

Redakce

Naše řady opustili navždy

Profesor Oldřich Pohl zemřel uprostřed prázdnin, kdy nebylo možné svolat jeho známé a přátele na důstojné rozloučení s ním. Na hřbitově v Brandýse nad Labem se s ním za PSPU rozloučili M. Mleziva a Vl. Hanzlík.

Dne 21. 10. náhle zemřel náš aktivní člen Vladimír Vorel. Rozloučení se konalo 30. 10. v krematoriu ve Strašnicích. I na ně budeme tedy letos o Dušičkách vzpomínat.

Co připravujeme

- 6. -8. 10. MSFHR ve Vlachově Březí
- 29.10. Koncert slovinského sboru LYRA Kamnik v 18 hod. v kostele Sv. Anežky České v Praze 4 – Spořilově, Roztylské nám.
- 17. 11. Vystoupení na vzpomínkové slavnosti k výročí 17. listopadu u koleje Josefa Hlávky, Jenštejská 1, Praha 2 v 9 hod.

Kalendárium

Narozeniny: 3. 9. Milan Kroc (84), 19. 9. Karel Brožek (87), Miloslav Válek (81), Vlastislav Lutrýn (80), 28. 9. Václav Kumpošt (62), 29. 9. Vlastimil Žižka (59), 12. 10. Libor Škoda (49), 24. 10. Václav Hnát (60), Otakar Mičunek (80), Jan Voříšek (79).

Jmeniny: 24. 9. Jaromír Makovec, 28. 9. Václavové – Pazderník, Kumpošt, Polanský a Hnát, 29. 9. Michael Kepřt, 4. 10. Františkové – Koudelka, Podhajský a Zumr, 18. 10. Lukáš Klíma

Všem přejeme pevné zdraví!

Uzávěrka tohoto čísla: 15. 10. 2006. Na vydání a distribuci spolupracovali: A. Džbánek, J. Klička, P. Štěpnička a F. Zumr (neoznačené příspěvky).

Vydává PSPU, Jihlavská 609, 140 00 Praha 4, tel. 261 262 517. IČO 16188161. E-mail: prazske.muzske.sbory@seznam.cz, nebo zumr.frantisek@seznam.cz. WWW: <http://www.ucps>.